Siempre de frente

Per EloiA el dv., 10/10/2008 - 09:00

Rosana
-
Rosana

Lletra original

Si quieres verme caer del cielo
tendrás que cortar el aire
y es imposible que la corriente
no sople en alguna parte

Aráñame el corazón
encadéname las alas
que siempre quedan los que me quieren
que siempre quedan los que me desatan

Ay... que estando en la cuerda floja
no consigue nada el que no se moja
Ay... que cuando elevas el vuelo
el que no aletea se cae primero

Si quieres verme caer del cielo
tendrás que ponerle ganas
y es imposible que tu me arranques
la fuerza que Dios me manda

Aráñame el corazón
envenéname la herida
que siempre quedan los que me quieren
que siempre quedan los que me la cuidan

Ay... que estando en la cuerda floja
no consigue nada el que no se moja
Ay... que cuando elevas el vuelo
el que no aletea se cae primero...
se cae primero el que se ve vencido
el que no arriesga más de lo debido
el que se cae, se aguanta y nunca se levanta
hay que nadar hacia la esperanza
alzar el vuelo, inténtalo de nuevo
y da la vida con el alma en cueros
siempre de frente cuando hay contracorriente
que en la orilla está la suerte
Ay... que estando en la cuerda floja
no consigue nada el que no se moja
Ay... que cuando elevas el vuelo
el que no aletea se cae primero
Ay... que estando en la cuerda floja
no consigues nada si no te mojas

Lletra traduïda

a volar!

Que ens pot suggereix la cançó?És una al·legoria sobre la implicació amb els altres, sobre tirar endavant malgrat els impediments que et puguin sortir al camí?Sobre la confiança amb els altres, aquells que ens acompanyen en el camí o d'aquells que podem trobar de nou.Qui no ha estat temptat algun cop d'abandonar-ho tot, però en l'últim moment algú o alguna cosa ens empeny endavant amb molta més força que abans. La gent que ens envolta, la follia de qui viu confiat, tu, jo... que és el que ens ajuda en el camí? Dinàmica: **Cadires solidàries**El joc és com el de les cadires en que sona una música i anem ballant al voltant d'unes cadires col·locades en rotllana, i quan para la música tothom ha de trobar lloc on seure.En aquesta variant en cada tongada també anirem eliminant una cadira però com que tothom s'implica amb tothom, ningú podrà quedar fora de les cadires. Així doncs entre tots hem de aconseguir fer entrar tothom encara que tan sols quedi una cadira.(per Sergi Paramès)

A volar!

Fa molts anys, un bisbe de la costa est dels Estats Units va visitar una petita universitat religiosa de la costa oest, i s'allotjà a casa del rector de la universitat, un jove progressista, catedràtic de física i química.

Un dia el rector va convidar els membres de la seva facultat a sopar amb el bisbe, perquè així poguessin fruir del seu saber i experiència. Després del sopar la conversa se centrà al voltant del tema del mil·lenni. El bisbe assegurava que no trigaria gaire a arribar. I una de les raons que va argumentar era que ja tot era descobert pel que fa a la naturalesa i que tots els invents possibles ja s'havien dut a terme.

El rector, molt cortesament, va mostrar-se en desacord i digué que, al seu parer, la humanitat es trobava a la porta d'una era de grans descobriments. El bisbe el va desafiar a mencionar-ne algun, i el rector respongué que tenia l'esperança que en un termini de cinquanta anys, més o menys, els humans podrien volar.

El bisbe va esclatar a riure. "Quina ximpleria, estimat amic!", exclamà. "Si Déu hagués volgut que els humans voléssim, ens hauria donat ales. Volar s'ha fet per els ocells i els àngels."

El bisbe es deia Wright i tenia dos fills, de nom Orville i Wilbur, que foren els inventors de l'aeroplà.

Anthony de mello s.j. la pregaria de la granota 2